РОЗДІЛ 1

Професор Роберт Ленґдон дивився на дванадцятиметрового собаку, який розташувався на майданчику. Замість шерсті у тварини росли трава й запашні квіти.

«Я намагаюся тебе полюбити, — думав Ленґдон. — Дуже намагаюся…»

Ленґдон ще трохи поміркував, дивлячись на цей витвір, і пішов далі підвісним мостом, спустився на широку терасу, що її нерівні сходи мали створити дисонанс до звичного ритму ходи гостя. «Завдання виконане», — подумав Ленґдон після того, як двічі перечепився через несподівану сходинку.

Унизу Ленґдон різко зупинився перед масивним об'єктом, який постав перед ним.

«Отепер я вже бачив усе!»

Перед ним стояла велетенська павучиха «чорна вдова», і її тонкі ноги підтримували тлусте тіло на висоті метрів десять. Під черевом павучихи висіла дротяна яйцева камера, повна скляних куль.

— Її звати Маман, — сказав хтось.

Ленґдон опустив погляд і побачив під павуком сухорлявого чоловіка. Він був вбраний у парчевий піджак а-ля Неру і мав майже кумедні закручені вуса в стилі Сальвадора Далі.

— Моє ім'я Фернандо, — продовжив чоловік. — І я тут, щоб привітати вас у нашому музеї. — Він став роздивлятися

численні бейджі, що лежали перед ним на столі. — Чи не могли б ви назватися?

— Авжеж. Роберт Ленґдон.

Чоловік швидко поглянув на нього.

— О, перепрошую! Не впізнав вас, пане!

«Та я й сам себе не впізнаю… — подумав Ленґдон, який доволі незатишно почувався в білій краватці-метелику, чорному фраку та білому жилеті. — Просто не я, а якийсь невідомий звір». Класичний фрак Ленґдона мав майже тридцять років — він зберігся в професора від часів принстонського клубу Ліги плюща, однак завдяки регулярному плаванню це вбрання досі сиділо відмінно. Ленґдон збирався поспіхом і схопив з гардеробу не той чохол: звичний смокінг так і лишився на вішаку.

— У запрошенні йшлося про чорно-біле, — промовив Ленґдон, підійшовши до Фернандо. — Сподіваюся, фрак у ці правила вписується?

— Фрак — це класика! Ваш вигляд просто неперевершений!

Чоловік метушливо пошукав, знайшов потрібний бейдж і акуратно причепив його на лацкан Ленґдонові.

— Для мене велика честь познайомитися з вами, пане, — сказав вусань. — Без сумніву, ви вже бували в нас?

Ленґдон поглянув з-під павучих лап на будівлю, що мерехтіла попереду.

— Власне, мене навіть незручно зізнатися — не бував.

— Ні?! — Чоловік удав, ніби падає. — Ви не поціновувач сучасного мистецтва?

Ленґдонові завжди цікавою була *загадка* сучасного мистецтва — передусім дослідження того, чому певні його витвори вважаються шедеврами: ляпки Джексона Поллока, бляшанки з супом Енді Воргола, прості кольорові прямокутники Марка Ротко. Хай там як, а Ленґдонові значно цікавіше було обговорювати релігійний символізм Ієроніма Босха чи мазки Франсіско Ґойї.

— Я більшою мірою класицист, — відказав Ленґдон. — Краще розумію да Вінчі, ніж де Кунінґа.

— Але ж да Вінчі і де Кунінґ такі *подібні*!

Ленґдон терпляче всміхнувся.

— Отже, мені є що дізнатися про де Кунінґа.

— Ну то ви наразі в найкращому місці для цього! — Фернандо вказав на масивну будівлю. — У цьому музеї ви знайдете найкращу у світі колекцію сучасного мистецтва! Дуже сподіваюсь, вам сподобається!

— Мабуть, так, — відповів Ленґдон. — Тільки я хотів би знати, *чому* я тут.

— Усі хотіли б знати! — весело розсміявся вусань, хитаючи головою. — Той, хто вас запросив, дуже мало розповідав про мету сьогоднішнього заходу. Навіть працівники музею не знають, що відбудеться. *Таємниця* — це вже надзвичайно цікаво; ходять шалені чутки! Там уже кількасот гостей, чимало відомих облич — і ніхто й *гадки* не має, що діятиметься сьогодні ввечері!

Тепер Ленґдон усміхнувся. Мало хто на землі наважився б розіслати в останню мить запрошення, в яких, по суті, написано: «У суботу ввечері. Будьте тут. Повірте мені». І мало до кого прийшли б сотні поважних осіб, кинувши все й вилетівши до *північної Іспанії* на таке запрошення.

Ленґдон вийшов з-під павучихи й попрямував хідником, поглядаючи на велетенський червоний банер, що гойдався над головою.

ВЕЧІР 3
ЕДМОНДОМ КІРШЕМ

«Самовпевненості Едмондові точно ніколи не бракувало!» — розсміявся в думці Ленґдон.

Приблизно двадцять років тому юний Едді Кірш став одним із перших студентів Ленґдона в Ґарвардському університеті — комп'ютерник із неохайною кучмою на голові,

чия цікавість до кодів покликала його на семінар для першого курсу «Коди, шифри та мова символів», який вів Ленґдон. Гострий розум Кірша справив на Ленґдона глибоке враження, і хоча Кірш із часом покинув запилюжений світ семіотики заради свіжих комп'ютерних перспектив, вони з Ленґдоном були міцно пов'язані як учень і вчитель довгі роки після того, як Кірш закінчив навчання.

«Тепер учень обігнав учителя, — подумав Ленґдон. — На кілька світлових років».

Сьогодні Едмонд Кірш був усесвітньовідомим діячем-одинаком — спеціаліст із комп'ютерів при мільярдному капіталі, футурист, винахідник і підприємець. У свої сорок років він уже породив неймовірну кількість передових технологій, кожна з яких становила крок уперед у таких різних галузях, як робототехніка, нейрологія, штучний інтелект і нанотехнології. А його точні прогнози щодо майбутніх наукових відкриттів створили навколо цього чоловіка ореол загадки.

Ленґдон вважав, що страшнуватий хист Едмонда щодо прогнозів майбутнього походить від того, що цей чоловік надзвичайно багато знає про довколишній світ. Адже скільки Ленґдон його пам'ятає, Едмонд був ненаситним бібліофілом — читав усе, що траплялося під руку. Ленґдон ні в кого не бачив такої пристрасті до книжок і такого вміння запам'ятовувати зміст.

Останні кілька років Кірш жив здебільшого в Іспанії, пояснюючи цей вибір своїм романом зі старосвітською красою цієї країни, її авангардною архітектурою, ексцентричними барами й чудовою погодою.

Раз на рік, коли Кірш повертався до Кембриджа[1] з лекцією в медіалабораторії Массачусетського технологічного

---

[1] Місто в США, назване на честь університетського міста в Англії. Там розташовані, зокрема, Гарвардський університет і Массачусетський технологічний інститут.